

ἀρπεδόνη ἡ, Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀρπεδόνη.

1) Ἀρπεδόνα 1, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Μάν.) 2) Ἀρπεδόνα 3, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Γέρμ.)

ἀρπεδόνη τό, Ἀθῆν. Θράκ. (Σηλυβρ.) Τσακων. κ.ά. — Λεξ. Βυζ. Βλαστ. ἀρπεδόνη Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀρπεδόνη Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ. Μελέν.) κ.ά. ἀρπεδόνη Μακεδ. (Ζουπάν.) ῥουπ'δόνη Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρπεδόνα.

1) Νῆμα συνήθως μάλλινον Μακεδ. (Καταφύγ. Μελέν.)

2) Συνήθως κατὰ πληθ., ἀρπεδόνα 1, ὁ ἰδ., Ἀθῆν. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Μακεδ. (Ζουπάν. Κοζ.) Τσακων. κ.ά. — Λεξ. Βυζ. Βλαστ.: Ἀπόμειναν μόνον

ἀρπεδόνη (ὕφανθη τὸ ὕφασμα μέχρι τέλους) Σηλυβρ. Τὸ ζουνάρι μ' ἔχ' πολλὰ ἀρπεδόνη Κοζ. 3) Ράκος Θράκ.: Ἐγινε τὸ φόρεμα ἀρπεδόνη. Συνών. ἀρπεδόνα 2. 4)

Πληθ. ἀρπεδόνη, οἱ μίτοι τῶν μιταρίων ἐν τῷ ὕφαντικῷ ἰσθῷ διὰ τῶν ὁποίων διέρχονται οἱ μίτοι τοῦ στήμονος Μακεδ. (Ζουπάν.)

ἀρπεδονιά ἡ, Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρπεδόνη καὶ τῆς καταλ. -ιά.

1) Τεμάχιον νήματος τριχίνου. 2) Ἡ ἐκ τριχίνου νήματος κρόκη. 3) Συνήθως κατὰ πληθ., τὰ ἄκρα τριχίνων σάκκων, ταπήτων κττ.

ἀρπιστής ὁ, ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.² 157 ἀρπίστας Λεξ. Βλαστ. 344.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρπα κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ὁ παίζων τὸ μουσικὸν ὄργανον ἄρπα ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κάτου 'ς τὸ δρόμο νὰ ἀρπιστὲς κι ἀρπίσσιρες μαζεμένοι ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἄρρ ἐπιφών. Ἰμβρ. Κρήτ.

Λέξις πεποιημένη.

1) Ἀπευθύνεται πρὸς τὰ κτήνη ὑπὸ τῶν βουκόλων διεγειρόντων αὐτὰ πρὸς συνουσίαν Κρήτ. 2) Παραορμητικὸν τοῦ κυνὸς Ἰμβρ.

ἄρραβδα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνάρραβδα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρραβδος ἡ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ στερεοτ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. ραβδί.

Χωρὶς ραβδισμόν, χωρὶς ξυλοκόπημα: Τοῦτο τὸ παιδί κιὰμμιὰ δουλειὰ δὲ γάνει ἀνάρραβδα.

ἀρράβδιστος ἐπίθ. Ἡπ. Κρήτ. ἀρράβδιγος Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ στερεοτ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ραβδιστός < ραβδίζω.

1) Ὁ μὴ ραβδισθεὶς, ὁ μὴ τιναχθεὶς διὰ ραβδισμοῦ, ἐπὶ δένδρου τοῦ ὁποίου δὲν περισυνελέγη ὁ καρπὸς διὰ ραβδισμοῦ ἔνθ' ἄν.: Δέντρο ἀρράβδιστο Ἡπ. Καρὰ-καστανεὰ ἀρράβδιστη αὐτόθ. Ἀρράβδιγη ἐλαῖα Ὀλυμπ. Συνών. ἀμάρτωτος 2. 2) Ὁ μὴ καταρριφθεὶς διὰ ραβδισμοῦ καὶ μὴ περισυλλεγείς Ἡπ.: Ἐχ' ἀρράβδιστα τὰ καρύδια.

ἄρραβδος ἐπίθ. Λεξ. Αἰν. ἄρραβτος Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄρραβδος.

Ὁ μὴ ἔχων, ὁ μὴ βαστάζων ράβδον ἔνθ' ἄν.: Ἄσμι.

Θαμάζομαί σε, Κωσταντῆ, τὰ λόγια ποῦ μοῦ λάλεις, ποῦ δέρνεις οἷλους ἄρραβτος, μύρους μὲ τὸ ραβτίν σου τὸ ὄνταν νὰ πκιάσης τὸ σπαθίν, ὁ κόσμος ἐν' δικός σου

Κύπρ.

ἄρραβωνάδεια τά, Λεξ. Δημητρ. ἀρρεβωνάδεια Πελοπν. (Γλανιτζ.) — Λεξ. Βλαστ. 411.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρραβῶνας καὶ τῆς καταλ. -άδεια (πβ. -άδι) ὡς καὶ κουνιάδος-κουνιάδεια, συγγενῆς συγγενάδεια κττ.

Ἡ τελετὴ τῆς μνηστείας ἔνθ' ἄν.: Πότε μὲ τὸ καλὸ τ' ἀρρεβωνάδεια; — Πρῶτα ὁ Θεός, τὸ Σαββάτο γίνονται τ' ἀρρεβωνάδεια Γλανιτζ. Συνών. ἀρραβῶνας 3, ἀρραβωνήσια 1, ἀρραβωνιά 1, ἀρραβώνισασι, ἀρραβώνισαμα.

ἀρραβῶνας ὁ, κοιν. ἀρρεβῶνας πολλαχ. ἀρριβῶνας Ἡπ. (Πρέβ.) ἀρραῶνας Κάμπ. Χίος ἀρραβῶνα ἡ, σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἀρρεβῶνα Ἄνδρ. Εὐβ. Κυδων. Λευκ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Πελοπν. (Αἶγ. Ἀνδρίτσ. Κόκκιν. Κυνοῦρ. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Παππούλ. Χατζ.) Σύμ. Σῦρ. Χηλ. κ.ά. ἀρριβῶνα Ἡπ. Θεσσ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. αἰβῶνα Σαμοθρ. ἀρρ'βῶνα Α.Ρουμ. (Φιλιππούπ.) Λέσβ. Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ. Πάνορμ.) ἀρραῶνα Κάμπ. Κάσ. Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά. ἀρραβωνή Πόντ. (Τραπ.) ἀναβοῦρρα Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρραβῶνα τό, Καππ. (Σίλατ.) Πληθ. ἀρραβώνιδες Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀρραβών.

1) Τὸ ὑπὸ ἀγοραστοῦ ἢ μισθωτοῦ κτήματος ἢ πράγματος προκαταβαλλόμενον εἰς τὸν πωλητὴν ἢ ἐκμισθωτὴν χρηματικὸν ποσὸν ὡς ἐγγύησις τῆς μελλούσης ἀγορᾶς ἢ μισθώσεως, ἥς γενομένης μὲν συμψηφίζεται εἰς τὴν ὅλην ἀξίαν, διαλυομένης δὲ κατακρατεῖται ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ ἢ ἐκμισθωτοῦ, ἂν ἐξ αἰτίας τοῦ ἀγοραστοῦ ἢ μισθωτοῦ συμβαίνει ἢ διάλυσις, ἐπιστρέφεται δὲ διπλοῦν εἰς αὐτόν, ἂν ἐξ αἰτίας τοῦ πρώτου συμβαίνει αὕτη σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν.): Παίρνω ἀρραβῶνα γιὰ τὸ σπῖτι χίλμες δραχμές. Ἐδῶσα ἀρραβῶνα γιὰ τὴν κάμαρα ἑκατὸ δραχμές. Ἐχασα τὴν ἀρραβῶνα, γιὰτὶ δὲν πῆγα νὰ κάτσω 'ς τὸ σπῖτι σύννηθ. Συνών. καπάρρο. 2) Ὁ μεταξὺ μελλονύμφων κατὰ τὴν μνηστείαν ἀνταλλάσσόμενος δακτύλιος, μνηστρον κοιν. καὶ Καππ. (Σίλατ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Φρ. Δίνω-πάω-στέλλω ἀρραβῶνα (συνάπτω μνηστείαν). Βάζω ἀρραβῶνα (μνηστεύομαι). Γυρίζω-δίνω πίσω τὴν ἀρραβῶνα (διαλύω μνηστείαν) σύννηθ. || Ἄσμι.

Λάβε τὴν ἀρρεβῶνα μου κ' ἔχε τὴν γιὰ καπάρρο, γιὰτὶ μοῦ λέγ' ἡ μάννα σου πῶς δὲ θενὰ σὲ πάρω

Σῦρ.

Στέλλω σε χαιρετίσματα μὲ μιὰ χρουσοῦ παγῶνα καὶ μέσα 'ς τοῖς φτεροῦγες τῆς ἔχω τὸν ἀρραβῶνα

Ρόδ.

Δὲν εἶν' ἐπ' ἀρραβώνιδες μὴδὲ καὶ δαχτυλίδια, μόνο 'ν' ἀνθρώπω κεφαλῆς καὶ γυναικῶ πλεξοῦδες

Κρήτ. β) Μετων. μνηστήρ Ἡπ. Καππ. (Σίλατ.): Ἄσμι.

Ἐμένα μοῦ ῥθε ὁ ἄντρας μου, ἡ πρώτη μ' ἀρραβῶνα Ἡπ.

Ἐτὸ καλὸς μου, μάννα, 'ναι, καλὸς μου Κωσταντῆνος, ἐτὸ εἶναι τὸ μὲν τὸ πρῶτο μ' ἀρραβῶνα

(ἐτὸ=αὐτός) Σίλατ. Συνών. ἀρραβωνιάστικός. γ)

Πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ μνηστήρος εἰς τὴν μνηστὴν προσφερόμενα τὰ ὁποῖα καταγράφονται ὀνομαστικῶς ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ, ἐπιστρέφονται δὲ ἀκέραια εἰς αὐτὸν ἐν περιπτώσει διαλύσεως τῆς μνηστείας Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ. Πάνορμ.)

δ) Τὰ ὑπὸ τοῦ μνηστήρος εἰς τὴν μνηστὴν στελλόμενα δῶρα, ὡς δαχτυλίδι, σταυρὸς κττ. Λυκ. (Λιβύσσ.): Ἄσμι.

Κ' ἦταν ἡ ἀναβοῦρρα του σταυρὸς καὶ δαχτυλίδιν

Συνών. ἀρραβωνήσια 2. ε) Πληθ., τρεῖς μεγάλοι δίσκοι περιέχοντες τὰ δῶρα τοῦ νυμφίου πρὸς τὴν νύμφην,

